

RECORDS DEL CONCILI PROVINCIAL TARRACONENSE (3)

Un Concili pensat perquè hi participin els laics

CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
Arquebisbe Metropolità emèrit
de Barcelona

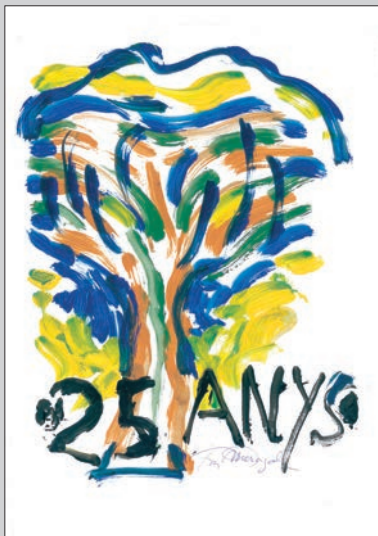
A més de les Conferències Episcopals que estan integrades només per bisbes, l'Església disposa de l'estructura pastoral dels Concilis particulars que són provincials o plenaris segons l'amplitud del seu territori. Aquests tenen l'avantatge que compten amb laics i laiques com a membres, juntament amb religiosos, religioses, diaques, sacerdots i bisbes. Tenen també un altre avantatge respecte de les Conferències Episcopals, ja que aquestes només poden decidir vinculativament sobre determinades matèries fixades pel Dret eclesial, mentre que els Concilis poden prendre decisions vinculants sobre una amplitud de matèries que semblin necessàries o útils, respectant les que estan reservades en l'àmbit de tota l'Església.

Cal dir, a més, que les províncies eclesiàstiques no han disposat ni disposen d'una Conferència Episcopal pròpia, segons la normativa de l'Església. Sí que en disposen les agrupacions de diòcesis que configuren un Concili plenari, que són les Conferències Episcopals establertes en el Codi de Dret Canònic vigent.

En les assemblees del Concili Provincial Tarraconense de 1995 celebrades a l'església del Casal Borja dels pares jesuïtes, a Sant Cugat del Vallès, hi participaren 158 membres: 15 bisbes, 65 sacerdots, 12 religiosos, 25 religioses i 45 laics. Aquesta aula conciliar a l'església de Sant Cugat recordava —encara que de lluny— l'aula conciliar del Concili Vaticà II a la basílica de Sant Pere.

La participació dels laics en la celebració de les sessions de l'assemblea conciliar demanà que les sessions de treball del Concili de 1995 fossin compatibles amb les seves responsabilitats familiars i professionals. Per fer-ho compatible amb les esmentades responsabilitats, s'optà per celebrar les assemblees conciliars del divendres al vespre al diumenge a la tarda dels mesos de gener a juny del 1995.

El Concili començà el 21 de gener del 1995, festivitat dels sants màrtirs Fructuós, bisbe de Tarragona, i dels seus diaques Auguri i Eulogi, i acabà el diumenge dia 4 de juny de 1995, so-

CONCILI PI TARRACON

El goig i la responsab
d'anunciar el missatg

25 ANYS (1995-2

lemnitat de la Pentecosta, com ja estava determinat en el Decret de convocatòria del Concili Provincial Tarraconense, de l'arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, de 8 de desembre del 1994.

El treball realitzat durant els vuit caps de setmana fou un rècord, pensant en l'amplitud de la temàtica dels quatre grans temes que tractà el Concili: anunciar l'Evangeli a la nostra societat, la Paraula de Déu i els sagraments en les nostres Esglésies, la sol·licitud de les nostres Esglésies pels més pobres i marginats i la comunió eclesial i la coordinació interdiocesana de les nostres Esglésies.

Però, per què una temàtica tan ampla? Perquè tothom demanava que el seu sector pastoral es tractés en el Concili ja que si no s'acceptava es considerava que els bisbes no ho valoraven. Això tingué conseqüències en els debats a l'aula conciliar. Tractar tota la temàtica conciliar de cara a prendre decisions vinculants amb tan poc temps disponible, va fer difícil aprofundir en els contin-

CONCILI PROVINCIAL TARRACONENSE

Unitat
de Crist

2020)

Cartell commemoratiu
del 25è aniversari.

La participació dels
laics demanà que les
sessions de treball
fossin compatibles
amb les seves
responsabilitats
familiars i
professionals

guts dels debats. També cal dir que no tots els membres del Concili gaudien de la mateixa formació i preparació sobre l'amplatemàtica conciliar. Potser hauria estat més convenient tractar només un tema en lloc de quatre. Pensant que portàvem anys d'aplicació del Concili Vaticà II i que ens preparàvem per a l'inici d'un nou mil·lenni, hauria estat millor reflexionar, deliberar i decidir sobre quina havia de ser la presència i el servei de l'Església a casa nostra per realitzar l'evangelització i les obres de misericòrdia corporals i espirituals. Tanmateix, en les resolucions aprovades pel Concili ja va sortir directament o indirecta força del que he indicat.

Els vuit caps de setmana de treball conjunt de l'assemblea conciliar van crear unes relacions de coneixement, d'afecte i de comunió entre tots els membres conciliaris i fou un enriquiment per les seves aportacions. Va ser un treball sinodal i de conjunt de les diòcesis que tenen la seva seu a Catalunya. Això va ajudar al treball postconciliar.

El Concili Provincial Tarraconense va incloure les diòcesis que en aquell temps formaven part de la província eclesiàsti-

ca Tarraconense i que eren Tarragona, la metropolitana i primada, i les sufragànies Girona, Lleida, Solsona, Tortosa, Urgell i Vic. Barcelona des de l'any 1964 ja no era sufragània de Tarragona, ja que Pau VI, mogut per la importància eclesial que donava a les grans ciutats, la va treure de la província eclesiàstica Tarraconense i la va fer una arxidiòcesi exempta, depenent directament de la Santa Seu. Com ho va fer simultàniament traient la diòcesi de Madrid de la metropolitana de Toledo, per la mateixa raó. Cal dir, però, que l'arxidiòcesi de Barcelona va continuar treballant pastoralment amb la Tarraconense i els arquebisbes i els seus bisbes auxiliars participarem plenament en les reunions de la Conferència Episcopal Tarraconense per raó de la unitat cultural, religiosa i social de Catalunya.

Per poder participar l'arxidiòcesi de Barcelona en el Concili fou necessària una autorització de la Santa Seu. Quina és la situació actual per poder convocar els bisbes de Catalunya un Concili provincial? L'any 2004 el papa Joan Pau II va crear la província eclesiàstica de Barcelona, erigint dues diòcesis sufragànies, Terrassa i Sant Feliu, i constituint Barcelona la metropolitana de l'esmentada província. Si es vol convocar un Concili provincial a Catalunya, havent-hi ja dues províncies, caldrà l'autorització de la Seu Apostòlica per celebrar un Concili «provincial», que més que provincial seria «regional». Si s'hagués aprovat la Regió eclesiàstica Tarraconense, que es va demanar a finals dels 90 a la Congregació per als Bisbes, aquesta és la que hauria pogut convocar un Concili per a la regió.

Recordo que parlant amb els laics i laiques membres del Concili, em manifestaren que reberen aquesta designació amb molta responsabilitat i aquest servei els va fer sentir-se més membres de l'Església no solament de la seva diòcesi, sinó de l'agrupació d'Esglésies diocesanes de Catalunya i en comunió amb el Bisbe de Roma, Successor de Pere. Això ho veia d'una manera especial en els membres del Concili que eren de la diòcesi de Tortosa, que jo servia com a bisbe. La seva participació i el seu treball realitzat ha estat un excel·lent testimoni de sentir-se col·laboradors conciliaris de la missió de l'Església.